

hotelvirksomhed, regler om alkoholholdige drikke samt regler om lukketid.

- 9) Sociale forhold.
- 10) Arbejdsmarkedsforhold.
- 11) Undervisning og kultur, herunder erhvervsuddannelse.
- 12) Erhvervsforhold i øvrigt, herunder statens fiskeri- og produktionsvirksomhed, erhvervsstøtte og erhvervsudvikling.
- 13) Sundhedsvæsen.
- 14) Lejelovgivning, boligstøtte og boligforvaltning.
- 15) Vareforsyning.
- 16) Intern passager- og godsbefordring.
- 17) Miljøbeskyttelse.«

3. Almindeligt om overførsel af lovgivningskompetence.

3.1. Grundlovens § 3, 1. pkt.

Efter grundlovens 3, 1. pkt., er den lovgivende magt hos kongen (regeringen) og Folketinget i forening.

Det er drøftet i den statsretlige litteratur, i hvilket omfang lovgivningsmagten kan delegeres sin kompetence.

Om spørgsmålet anfører Poul Andersen, Dansk Statsforfatningsret (1954), side 551, bl.a.:

»Ifølge Grl. § 3 er den lovgivende Magt hos Kongen og Folketinget i Forening. Dette kan ændres under Iagttagelse af Grl. § 88; men kan den almindelige Lovgivningsmagt selv overlade Fastsættelsen af Retsregler til Kongen, en Minister eller andre Forvaltningsmyndigheder? Det almindelige Princip, hvorefter Delegation af offentligretlige Beføjelser er udelukket; potestas delegata non delegatur, kunde synes at føre til et benægtende Svar.

Saa enkel er Sagen dog ikke. Det er hos os en gammel Praksis, at Lovgivningsmagten giver Kongen og navnlig Ministrene Bemyndigelse til at udstede Gennemførelsesanordninger, og der er som tidligere nævnt en jævn Overgang mellem saadanne Bemyndigelser og de Fuldmagtslove, der har fundet udstrakt Anvendelse i dette Aarhundrede. Denne Praksis kan ikke anses for grundlovstridig blot i Kraft

af det nævnte Princip, som ikke har nogen positiv Hjemmel i Grundloven. Grundloven er jo ogsaa i dette Aarhundrede blevet ændret tre Gange, uden at der er taget Afstand fra Brugen af Fuldmagtslove.

Spørgsmaalet bliver da kun, om der gælder nogen almindelig retlig Begrænsning for Adgangen til at give Fuldmagtslove, og om en saadan Begrænsning kan hævdes for Domstolene.

I førstnævnte Henseende er der Enighed om, at en Fuldmagtslov, som sagligt og i Tid giver ubegrænset Anordningsmyndighed, er grundlovstridig. Der maa imidlertid gælde en snævrere, omend meget ubestemt Begrænsning. Et enkelt Kriterium kan ikke blive afgørende. At Fuldmagtsloven er uden Tidsbegrænsning..., gør den ikke grundlovstridig, hvis den i saglig Henseende er begrænset. En saglig ubegrænset Fuldmagtslov maa anses for grundlovstridig. Arten af det Retsomraade, Fuldmagtsloven omfatter, kan blive afgørende. En fuldmagtslov, der gav fri Adgang til Udstedelse af Anordninger indenfor hele Strafferettens eller hele den borgerlige Rets Omraade, vilde utvivlsomt være grundlovstridig. I Krisetider maa der være en videre Adgang til at give Fuldmagtslove end under normale Forhold. Om bemyndigelsen meddeles til Kongen eller en Minister, kan ikke blive af Betydning. Derimod kan Bemyndigelse til at udstede landsomfattende Anordninger formentlig ikke gives til en i Forhold til hidtidig Praksis og Retsopfattelse helt usædvanlig Myndighed, t.Eks. en Amtmand eller en Kommunalbestyrelse.

Det er saaledes forskellige Egenskaber ved en Fuldmagtslov, som bliver afgørende for, om den kan anses for grundlovstridig, tilmed saaledes, at flere Egenskaber oftest i hvert enkelt Tilfælde maa tages med i Afvejelsen for og imod.«

Max Sørensen, Statsforfatningsret, 2. udg. ved Peter Germer (1973), side 205 f, anfører bl.a.: